

Jagten på den sunde kirke

Jagten på den sunde kirke

3 Glad hjerte giver godt helbred, modløshed udtørrer knoglerne

– leder

4 Opbrud til sundt menighedsliv førte til martyriet ...

– anabaptisternes opfattelse af menighedsliv

6 Én krop

– Paulus og de første menigheder

9 Rejseberetning

– fra to uger hos postevangelikale kristne i USA

12 En helt almindelig juleaften – og dog anderledes

– julefejring i Pandrup Baptistkirke

14 En sund kirke ser forvandlede liv

– kirkeliv set fra Vestermarkskirken i Grindsted

16 En sund kirke er som en menneskekrop

– kirkeliv set fra Citykirken i Aarhus

18 Bøn, bøn, bøn og lovsang

– kirkeliv set fra en hjemmekirke

20 Ny kirke i Sæby

– et kirkeligt, kulturelt og åndeligt frirum for seniorer

22 Præsterne satte ord på forskellene

– præstesamling i Genstartprocessen

25 Et folk på vandring

– om fornyelsesprocessen Genstart2025

28 »Vi tæller i millioner nu ... «

– om kampagnen »Lad os tale om tro«

30 Camilla Steengaard fortæller om sin dåb

– serie af samtaler med nydøbte

31 Sommerstævne 2025

31 Navne

32 Håb ved udkanten

– serie om menigheder

34 Evangelisation og menighedsvækst i Rwanda og Burundi

– udfordringer med kirkebygninger

36 Min trælse vane

– klumme

Udgivet af Baptistkirken i Danmark
Nummer 5, 2024 – 171. årgang

Forsidefoto: MuiZur & by Ilya Pavlov, Unsplash / collage: Ole Steen

Udgivelsesdatoer og deadlines

Nr. 1: 14. februar. Deadline 4. december
Nr. 2: 16. maj. Deadline 10. marts
Nr. 3: 18. juli. Deadline 12. maj

- baptist.dk kan læses på www.baptist.dk.
- følg også bladet på Facebook.
- bladet kan modtages som lydfilet på CD ved henvendelse til Sekretariatet.

Redaktion

Hanne Kiel, ansvarshavende redaktør
tlf. 3190 8190, hanne_kiel@hotmail.com
Jamie Lynn Cunningham
tlf. 6089 1441, jamielynn.cunningham@yahoo.com
Mads Leth
tlf. 2972 7860, lethmads@gmail.com
Lone Møller-Hansen
tlf. 2347 4015, lm-h@outlook.dk
Renathe Zimmermann
tlf. 6165 2656, renathezimmermann@gmail.com
Gitte Elleby, redaktionssekretær
tlf. 2299 0424, gitte@baptistkirken.dk

Oplæser og ansvarlig for lydudgaven: **Ole Engel**

Grafisk design: pedersen & pedersen
Trykkeri: Jørn Thomsen Elbo
Oplag: 2.800

baptist.dk er Baptistkirken i Danmarks kirkeblad og kan sendes til alle med tilknytning til en baptistmenighed.

Artikler er ikke nødvendigvis udtryk for Baptistkirken i Danmarks eller redaktionens holdning. Idéer, artikelforslag og digitale billeder modtages gerne.

Baptistkirken i Danmark

Sekretariatet
Lærdalsgade 7, st.tv., 2300 København S
Tlf. 3259 0708 – mandag-fredag kl. 9-12
E-mail: info@baptistkirken.dk
Hjemmeside: www.baptistkirken.dk

Henvendelse om adresseændring til din lokale menighed. Dødsfald og nye medlemmer indberettes til Sekretariatet.

Gaver til baptist.dk: Kan indbetales på 3201 10042879 eller MobilePay 90519 mærket »baptist.dk«. Gaver er fradragsberettigede efter gældende regler.

Glad hjerte giver godt helbred, modløshed udtørre knoglerne

– jagten på den sunde kirke

[≡] Mads Leth

[✓] Ole Steen

»**M**ens sana in corpore sano« stod der med slidte messingbogstaver på indgangen til gymnastiksalen på min folkeskole tilbage i begyndelsen af 80'erne. Med sommerfugle i maven og lugten af omklædningsrum hængende i luften forsøgte vi at stave os gennem den latinske tekst. Det betyder »En sund sjæl i et sundt legeme«, kunne min halvstrenge gymnastiklærer højtideligt berette, mens han kørte springbukken frem, og klassen stillede op på række, og så var vi ligesom i gang med jagten på det sunde liv – en jagt, som stadig er i gang nu en del årtier senere.

Et sundt liv

»Spis planterigt, varieret og ikke for meget.« »Sørg for at få 600 g frugt eller grønt dagligt og at slukke tørsten i vand.« »Vær fysisk aktiv i mindst 30 minutter hver dag og undlad at bruge skærm lige op til sovetid.« Det anbefaler Fødevarestyrelsen og Sundhedsstyrelsen!

Det skorter ikke på gode råd fra eksperter, når det gælder jagten på et sundt liv, og hvis du har svært ved at tage dig sammen til at følge

rådene, fordi sofaer og flødekager er mere tillukkende end løbeture og fuldkornsboller, har du rig mulighed for at hyre en personlig løbetræner, en stresscoach, en diætist eller købe et abonnement til dit lokale fitnesscenter eller et mindfulness-kursus.

En sund menighed

Jagten på det sunde liv på individniveau er allestedsnærværende. Men hvad med kirken og menigheden? Er din menighed sund? Hvordan og hvor foregår jagten på den sunde kirke? Hvor henter vi egentlig råd og vejledning? Her hjælper jo hverken coaches eller sundhedsstyrelser.

» Bibelen«, er det korte, men præcise svar.

Paulus rådgav i sine breve menighederne og lederne om *den sunde lære* og *den sunde tro* på en meget praksisnær måde. Selv i Det Gamle Testamente, finder vi en tankevækkende anbefaling til vejen mod sundhed. I Ordsprogenes Bog står der: »*Glad hjerte giver godt helbred, modløshed udtørre knoglerne*«. ¹

Velkommen til et temanummer af *baptist.dk*, hvor vi dykker ned i jagten på den sunde kirke.

Opbrud til sundt menighedsliv førte til martyriet ...

I dag kan vi indrette vores menighedsliv, som vi ønsker. Sådan var det ikke for 500 år siden, da vores forfædre og -mødre dannede menigheder. De blev dræbt – af andre kristne.

» De, der slap med livet i behold, blev fredløse flygtninge i det datidige Europa. «

[≡] Bent Hylleberg
[📷] Arkiv

Vi skal tilbage til reformationstidens Mellemeuropa. I januar 2025 er det 500 år siden, de første baptister prøvede at danne menigheder efter Det Nye Testaments forlæg. Det skete i en 1000-år gammel »kristendomskultur«, som de ville vride sig ud af. Midt i dén kultur ville de skabe »sunde« menigheder. Bruddet med datidens kulturkirke skete i Zürich den 21. januar 1525.

Datidens samfund – og kirke

Forholdet mellem kristne menigheder og den kultur, de opstår i, har altid været til diskussion. Hvor meget kan vi som kristne ligne det samfund, vi lever i, uden at miste vores nye identitet? Kristne bør vel primært tage farve af det budskab, som Jesus forkyndte for at ændre de gamle livsmønstre? Det mente de første døbere i 1500-tallets

Europa at kunne læse i Det Nye Testamente.

Den nævnte »kristendomskultur«, der omgav dem, havde sammenblandet kirke og kultur – eller kirke og magt – på en måde, så kirken blev borte

Ulrich Zwingli (1484-1531) med Bibel og sværd – parat til kamp. Statuen står i dag i Zürich.

i kulturen. I forordet til døbernes første bekendelse fra 1527 lyder det derfor: »Vi skal være adskilt fra verden i alt, hvad vi gør og ikke gør.«¹ At markere og fastholde »skellet« mellem kirken og den omliggende kultur var dengang det helt afgørende for døberne.

Sammenblandingen var i samtiden så gennemført, at døberne blev dømt for to forbrydelser. De blev idømt dødsstraf som kættere, der gik imod den officielle troselære. Samtidig fastholdt de, at Jesus-disciple ikke kan og må bære våben og aflægge ed til øvrigheden. Deres ed havde de én gang for alle aflagt til Jesus i deres dåb! De blev derfor også dømt som oprørere. Begge domme førte dem til martyriet. De, der slap med livet i behold, blev fredløse flygtninge i det datidige Europa.

En alternativ vej

Døberne mente, at det var barnedåben, der siden 300-tallet havde nedbrudt »skellet« mellem kirken og kulturen. Derfor kaldte de barnedåben for »pavedømmets første og højeste vederstyggelighed«. Fra begyndelsen af 1520'erne havde Zwingli samlet unge studerende, som hos ham læste græske klassikere, Det Nye Testamente, den latinske Bibel og kirkefædrene.

De studerende blev mere radikale end både Zwingli og Luther. Snart indså de, at kirken oprindeligt bestod af troende, der var blevet døbt på deres egen personlige bekendelse. Derfor skred de til de epokeskabende dåbshandlinger, der fandt sted i Limmat, floden der løber gennem Zürich. Her blev der døbt ca. 800, hvoraf kun få levede efter forfølgelsen i 1528.

»Hvor meget kan vi som kristne ligne det samfund, vi lever i, uden at miste vores nye identitet?«

»Sundt« menighedsliv?

Den vision, der driver os som døbere i dag, bør fastholde, at kirken er en del af kulturen omkring os og samtidig forskellig fra den. Hvordan finder vi den balance? En væsentlig inspiration hertil fra reformationens døbere kan udtrykkes sådan: »Kirken behøver ikke at definere sig negativt til den omgivende kultur, men den skal holde fast ved sin særlige identitet som Gudsfolket sendt til verden. Udgangspunktet er, at der ikke længere eksisterer et fuldt ud sammenfald mellem kirke og folk. Kirken må både udleve sin *identitet* som et særligt folk, der er adskilt fra verden, og sin *mission* som sendt til verden.«²

Som »Guds folk« er vi sendt af Jesus med evangeliet om, at han er Herre – og vi bliver sendt til de »nationale folk«, som vi lever i. Den forståelse er efter 500 år blevet en fælles indsigt for (de fleste) kristne i Danmark, uanset dåbspraksis. Martyrerne er blevet stuerene. Men hvad med os? Fastholder vi den *identitet* og *mission*, når vi bliver sendt til vores verdensliggjorte kultur?

Bent Hylleberg

- cand.theol., tidligere præst, leder af Baptistkirkens præsteuddannelse og formand for Baptistkirken.

1 Schleitheimbekendelsen kan læses her: <https://baptistkirken.dk/wp-content/uploads/pdf/anabaptist.pdf>
2 Bent Bjerring-Nielsen: Visning af: Anabaptismens kirke- og kultursyn og dets aktuelle teologiske relevans

Én krop

Paulus og de første menigheder.

[≡] Ole Lundegaard

[📷] James Coleman og Rod Long
– Unsplash

Paulus ønskede, at de menigheder, han havde grundlagt, skulle være sunde og være gode vidnesbyrd om Kristus. Det var de ikke altid, og derfor skriver han til dem.

Problemer var der nok af

I menigheden i Korinth fx var der meget, der ikke var sundt. Der var kliker i menigheden,¹ og hverken nadverfejring² eller gudstjeneste- fejring var noget godt forbillede. Det var noget roderi, som udenforstående ikke kunne få noget ud af.³ Tilsyneladende var der nogle af mændene, der besøgte prostituerede,⁴ og der forekom sågar incestuøse forhold i menigheden.⁵ Og listen er længere. Vi har to breve fra Paulus til menigheden i Korinth, men vi kan læse os frem til, at der har været flere breve. De er gået tabt, men de vidner om en alvorlig indsats fra Paulus' side for at vejlede og nogle gange irettesætte menigheden.

Paulus' vejledning

Hvis vi læser på tværs af brevene, får vi et klart indtryk af de afgørende punkter i Paulus' formaninger.

En del af en helhed

Et af de vigtigste billeder, Paulus benytter sig af, er billedet af menigheden som en krop med mange lemmer. Netop til menigheden i Korinth med alle dens interne stridigheder, udfolder han det mest udførligt.⁶ Billedet af legemet og lemmerne bruger Paulus til at minde menigheden om, at de til trods for deres forskelle og variation af talenter, gaver og funktioner, *først og fremmest er ét*. Enheden betyder meget præcist, at de skal respektere hinanden og drage omsorg for hinanden. Han slår et særligt slag for, at dem, der – efter menneskelig målestok – er de mindst vigtige i fællesskabet, skal vises den største respekt. I baggrunden klinger Jesus' undervisning om, at Guds rige hører de mindste til.⁷ Sammenvævningen af mange i

én menighed – jøder og grækere, slave eller frie, mænd eller kvinder⁸ – betyder, at man tager del i hinandens glæder og sorger.⁹

Én og samme Herre

En afgørende del af billedet er, at legemet har et hoved – *Kristus*. Man kan ikke læse Paulus' breve og udsondre en særlig lære om lederskab. Ikke andet – men heller ikke mindre – end dette: Kristus er legemets hoved! Det betyder, at alle lemmer på legemet uanset funktion – synlig eller mindre synlig – skal ligne Kristus. Især i Andet Korintherbrev bliver det tydeligt, at Paulus' vejledning af menigheden ikke er gået helt efter planen, for menigheden fortsætter med at være optaget af bestemte lederskikkelser fremfor at tjene Kristus. Ledere er tjenere, ikke herrer.¹⁰ →

»» *Alle lemmer på legemet uanset funktion – synlig eller mindre synlig – skal ligne Kristus* ««

» Enheden betyder meget præcist,
at de skal respektere hinanden og
drage omsorg for hinanden. «

Ole Lundegaard

- præst i Herlev Baptistmenighed
- indtil 2004 underviser i bl.a. Ny Testamente og græsk på »Skandinavisk Akademi for Lederskab og Teologi« (SALT) i København og på Baptisternes Teologiske Seminarium i Tølløse

» Vi må konkludere, at han anser det at hengive sig til Herren og til sine trosfæller for at være den sunde model.«

Selvhengivelse

Billedet af legemet rummer altså den forståelse, at man er *givet til hinanden*. Vi er ikke bare lemmer på Kristus, men på hinanden – ja legemet, menigheden, er Kristus' legeme. Det understreger Paulus yderligere i Romerbrevet og Filipperbrevet, hvor han taler om at bringe et offer. Til menigheden i Rom skriver han, at de skal bringe deres legemer som et helligt offer, der er Gud til behag.¹¹ I deres tjeneste skal de give sig selv til hinanden og til Gud. Overfor korintherne bruger Paulus samme billede af selvhengivelse, når han fremhæver de kristne i Makedonien, fordi »de gav sig selv ved Guds vilje, først til Herren og så til os.«¹² Vi må konkludere, at han anser det at hengive sig til Herren og til sine trosfæller for at være den sunde model.

Når Paulus taler om den selvopofrende tjeneste, klinger Jesus' ord og eksempel med. Det refererer han specifikt til i brevet til

menigheden i Filippi, hvor han siger, at de skal se på Jesus og gøre som ham. Han gav sig selv hen. Han var netop en tjener, og i menigheden skal Kristus' eksempel følges.¹³ Det er en særlig glæde for Paulus, når de gør sådan.¹⁴

Ikke én model for menigheden

Som nævnt kan man ikke ud fra Paulus' breve sammenstille ét billede af, hvordan en (sund) menighed er struktureret, eller hvordan den ledes. Der er forskellige bud i alle brevene, men de udgør ikke til sammen et bestemt system. Hvorfor mon ikke? Paulus synes at acceptere, at menigheder har forskelle i deres struktur og organisation. En af teorierne er, at Paulus i de tidlige breve (fx Thessaloniker- og Korintherbrevene) stadig har den forventning, at Jesus meget snart kommer til syne, og så vil hele verden forandres. Derfor går han ikke meget op i organisation og struktur. Det kan godt være, det er sandt. I de sene

breve i samlingen af paulinske breve (fx Timoteusbrevene) ser vi tydelige spor af begyndende klarere strukturer og embeder.¹⁵

I et af de seneste udsagn i Paulus' breve vender han tilbage til sin vigtigste pointe hele vejen igennem: Kristus! Han skriver, at hvis man vil færdes i Guds hus, den levende Guds kirke, er der en »sandhedens søjle og grundvold« – hvorpå der følger en lovprisning af Kristus.¹⁶ For Paulus er en sund menighed en menighed, der i et og alt ser hen til Kristus som sit forbillede – og ser ham i et selvhengivende liv.

1. Korintherbrev kap. 1, vers 10-17
1. Korintherbrev kap. 11, vers 17-26
1. Korintherbrev kap. 14, vers 26-33
1. Korintherbrev kap. 6, vers 12-20
1. Korintherbrev kap. 5, vers 1-5
1. Korintherbrev kap. 12, vers 12-31, men se også Romerbrevet kap. 12, vers 4-6 og Efeserbrevet kap. 4, vers 11-16
- Se fx Matthæusevangeliet kap. 18, vers 1-5
- Galaterbrevet kap. 3, vers 28
1. Korintherbrev kap. 12, vers 26
- Læs 2. Korintherbrev
- Romerbrevet kap. 12, vers 1-2
2. Korintherbrev kap. 8, vers 5
- Filipperbrevet kap. 2, vers 5-7
- Filipperbrevet kap. 2, vers 1-2
- Se fx 1. Timotheusbrev kap. 3
1. Timotheusbrev kap. 3, vers 15-16

Rejseberetning fra to uger med post- evangelikale kristne i USA

Jeg har et had-/kærlighedsforhold til kirke. Eller måske er had et stærkt ord, men jeg har et ambivalent forhold til kirke.

[≡] Kristian Bonde-Nielsen

[📷] Private

Når kirke er bedst, er den som ingen andre fællesskaber i verden. Når den er bedst, er det fællesskaber, hvor vi møder dem, vi ellers aldrig ville møde. Når den er bedst, er det dér, vi får bonusbedsteforældre, bonusonkler og -tanter. Når den er bedst, er det dér, mennesker bliver budt velkommen, som de er, uden forbehold. Når kirke er bedst, er den

et sted, hvor mennesker får lov til at opdage Guds uendelige kærlighed til dem.

Men nogle gange er kirken ikke bedst. Nogle gange er det frustrerende og det, der er værre.

Den postevangelikale bevægelse

Derfor var der noget i mig, der fik ny energi, da jeg for et par år siden for første gang stødte på den postevangelikale bevægelse i USA og andre steder i verden. Det blev jeg nødt til at undersøge nærmere – og det gjorde jeg to →

→ uger i foråret sammen med min gode ven og kollega, Lasse Åbom.

Jeg kunne skrive om amerikansk kultur, om hvor hurtigt alting går, og hvordan en introvert dansker kommer til kort i det tempo, som alle samtaler foregår i. Jeg kunne også skrive om madkultur (læs: tacos, tacos, tacos!), eller den særlige ›sydstats-hospitality‹ som gør, at det er praktisk talt umuligt at få lov til at betale, når man er ude at spise eller få en øl.

Men det skal handle om noget andet

Det, jeg mere end noget andet tager med mig hjem fra vores tur, er, at den kirke, jeg – og måske andre – længes efter, faktisk er ved at blive til. De spørgsmål og længsler og drømme, som jeg og andre har, findes på tværs af landegrænser og kulturer. Længsler efter en kirke, som er mere engageret i verden, mere inkluderende, mere klar på at lære fra en bred vifte af kirkelige traditioner og mere optaget af, hvordan man agerer nådigt, især hvor uenigheden er størst. Alt sammen insisterende på, at kirken stadig er værd at kæmpe for, og at Jesus-historien stadig er den væsentligste historie at fortælle.

Ganske særligt insisterer den post-evangelikale bevægelse på, at det er vigtigere, hvem vi gerne vil være, og hvordan vi er overfor hinanden, end hvad vi tror på. Mennesker i

bevægelsen forenes ikke af læremæssige spørgsmål, men af en længsel efter en kultur og nogle værdier, der skal kendetegne vores kirker. Ikke fordi kirkelige læresætninger ikke er vigtige, men måske i anerkendelse af, at der faktisk er noget, der er vigtigere: Nemlig, hvordan vi er sammen, fremfor hvilke holdninger vi måtte have? Det er måske også derfor, at bevægelsen rummer en bred vifte af kirkelige traditioner. Det er ikke længere vores syn på særskilte teologiske spørgsmål om dåb eller nadver, der får os til at hænge sammen.

Mit eget ambivalente forhold til kirke har gjort, at jeg af og til har haft lyst til at finde noget andet at bruge mit krudt på. Alligevel bliver jeg ved, fordi noget ved kirken er værd at kæmpe for at bevare. Eller måske snarere: Værd at prøve at skabe en forandring i. Jeg holder så meget af mange ting i kirken – og det vil jeg gøre mit for at bevare. Samtidig har jeg også lyst til, at vi efterlader noget i fortiden.

En stor opmuntring

Jeg mødte mennesker, som havde mange af de samme overvejelser som jeg. Det var en stor opmuntring, fordi jeg de sidste par år har haft mange samtaler med folk, som er på den samme vandring. Overvejelser om alt fra hvad vi stiller op med Bibelen, om gudsbilleder,

om hvordan man taler om tro med børn og unge, hvordan god kirkeledelse ser ud, og særligt hvordan vi kan få Jesus-historien tilbage i centrum af den kristne fortælling. Overvejelser om musik, spiritualitet, økonomi, socialt ansvar, racisme, Guds vilje blandt meget andet. Og selvfølgelig overvejelser om seksualitet og seksualitet. Overvejelser om, hvordan vi bliver bedre kirker for vores LGBT+-søskende. Overvejelser om, hvordan vi taler med mennesker, vi er uenige med. Kritisk selvrefleksion over de sår, som mennesker har fået i kirkelige sammenhænge, og hvordan vi kan gøre bedre plads til tvivl og undren.

I de seneste 20-30 år har mange andre bevægelser i og omkring den kristne tro stillet store spørgsmål, men det er ofte endt i en mere kynisk ›det-hele-kan-være-lige-meget‹-tilgang. Det gælder ikke den postevangelikale bevægelse. Den er hverken en postkristen eller postkirke-bevægelse. Det helt særlige er, at den består af mennesker, der har bevaret troen på både kirke og Jesus Kristus som kirkens Herre. For mig er det den afgørende forskel.

»» *Faktisk er der noget, der er vigtigere: Nemlig, hvordan vi er sammen, fremfor hvilke holdninger vi måtte have?* ««

» Når kirke er bedst, er det et sted,
hvor mennesker får lov til at opdage
Guds uendelige kærlighed
til dem. «

Noget andet, der også er helt særligt, er den generøse
attitude, vi har mødt hos alle involverede. Vi er blevet
mødt med åbne arme alle vegne, og de fleste har stillet
spørgsmålet: Hvordan kan jeg hjælpe jer?

Så hvad skal du med alt det?

Siden du har læst med så langt, må du have en interesse
i dansk kirkeliv. Hvis du har lyst til at fortsætte samtalen,
har vi nogle samlinger i Danmark i noget, vi
har kaldt »3rd way collective«. Du er også altid
velkommen til at række ud til mig, hvis du er
nysgerrig eller gerne vil høre mere.

Kristian Bonde-Nielsen

- præst i Købnerkirken
- medvært på podcasten Spadestik
- har udgivet flere lovsange hos Stille Stunder

En helt almindelig juleaften – og dog anderledes

For en del år siden havde vi i Pandrup Baptistkirke en drøftelse om diakoni. Hvordan tjener vi næsten bedst muligt?

»» Det er kun os, der tilbyder en fest selve juleaften. ««

[≡] Vibeke Dalsgaard
[📷] Fabien Maurin og Jonas Allert
– Unsplash og C.G. – Pixabay

Niels Cristian Nielsen fortalte i en samtale om diakoni, at Solveig og han gennem et par år havde lavet juleaften i kirken for mennesker, som ellers skulle sidde alene. Mod min forventning fortalte han, at der ikke

var nogen eller kun få, som arrangerede det på selve juleaften – den aften, hvor det er svært at overskue at være alene. Man afholdt arrangementet lillejuleaften eller juleaften om eftermiddagen.

Eskild Eskildsen, min mand Laust og jeg blev hurtigt enige om, at det skulle da prøves, og det har vi aldrig fortrudt. Ikke kun de, der kommer, får noget ud af det. Det gælder også for os.

Juleaften i kirken

Kort beskrevet, mødes de tilmeldte i kirkens krypt efter juleaftensgudstjenesten. Laust

» Vi spiser, hygger, danser om juletræ og spiser godter. «

laver mad, og der serveres en helt traditionel julemenu. Deltagerne betaler for maden, men skønner vi, at det er svært, kan man også deltage uden at betale.

Vi spiser, hygger, danser om juletræ og spiser godter. Hele december måned har vi samlet små gaver ind fra menighedens medlemmer, og de bruges til et gigantisk pakkespil.

Gaver gives kun til børnene. Vi har et rigtig godt samarbejde med et andet initiativ i Jammerbugt: »Giv en julegave«, som laver gaver til børn i sårbare familier. Her henter vi alderssvarende gaver til »vores børn«.

Forberedelser og invitation

Planlægningen begynder sidst i oktober. Det er kun os, der tilbyder en fest selve juleaften.

Det opdagede vi hurtigt, og derfor kontakter vi alle baptistkirker i Nordjylland og samtlige folkekirker i provstiet med anmodning om at sætte vores opslag op i kirken. Der er også skabt en kontakt til hjemmeplejen i Jammerbugt Kommune, som formidler vores tilbud. Selvfølgelig er vi også så moderne, at vi bruger Facebook, og alt det betyder, at der kommer mennesker fra hele Nordjylland.

Fra nær og fjern

Der kommer næsten altid 20-25 personer, så behovet er der helt klart. Hvem kommer så? Vi har gennem årene set meget forskellige mennesker: Den enlige mand, som efter en skilsmisse ikke kan rumme familien. De to gamle mandlige venner, som gerne vil være sammen. Kvinden, som af grunde, vi ikke kender, er blevet fravalgt af familien. Og børnefamilien, som pludselig oplever, at juleræset er blevet for meget og gerne vil have hjælp til en god aften. Vi har altid haft et islæt af flygtninge – iranere, syrere, etiopiere og ukrainere – som gerne vil opleve en dansk juleaften og mærke en nærhed på den store aften.

Deltagerne er anonyme. De behøver ikke ved tilmeldingen fortælle, hvem de er, eller hvorfor de kommer. Når vi alligevel ved noget om det, skyldes det, at der i løbet af aftenen dannes relationer og fortælles livshistorier. Det er vigtigt for os, at det er deltagerne, der vælger det. Nogle kommer tilbage, men der er også mange, som kun kommer én gang. Vi ved, at vi ofte

er et pusterum i en måske svær tid, og at mennesker herefter igen kan finde tilbage til familien.

En lille opfordring

Tilbuddet om vores juleaften sendes ud i god tid, men vi har en meget sen deadline. Vi oplever, at den gamle tante, som venter på nevøens invitation, finder ro, fordi hun véd, at hun har et alternativ. Hun venter selvfølgelig på invitationen.

Jeg vil så gerne påminde den unge generation – husk tidligt at invitere de gamle eller i det mindste fortælle dem, hvorfor det ikke er muligt i år. Vi har oplevet hjerteskrærende situationer, hvor mennesker helt panikslagne ringer til os dagen før, fordi de har fundet ud af, at den juleaften, de havde regnet med, ikke findes. Der er selvfølgelig altid en ekstra plads. Juleaften i Baptistkirken i Pandrup er ikke første valg og skal heller ikke være det, men vi er en varm og gæstfri mulighed for mennesker, som ellers skulle sidde alene.

» Nogle kommer tilbage, men der er også mange, som kun kommer én gang. «

En sund kirke ser forvandlede liv

»Er din menighed sund?« Det har Charley Stephansen og Henrik Dam svaret på.
»Vi kan godt være os selv bekendt, sagt på jysk«.

[≡] Lone Møller-Hansen
[📍] Vestermarkskirken

»**E**n sund kirke ser forvandlede liv. Mennesker kommer til tro i vores kirke, og de oplever, at deres liv forandrer sig.« Det glæder Henrik Dam, menighedsrådsformand i Vestermarkskirken i Grindsted, at fortælle det. Menigheden vokser. Det seneste halve år er der kommet 15-20 nye mennesker til. Et velkomst-team bygger relation til de nye og spørger, hvad de kan gøre for, at de bliver en del af kirken.

Charley Stephansen, der har været præst i kirken i 13 år, supplerer: »Vi er blevet meget bedre til at tage imod og integrere nye i vores kirke.« Således lavede de en ny smågruppe på det helt rigtige tidspunkt. De bruger et »Lectio Divina«-koncept: Læser en bibeltekst i flere oversættelser, og alle fortæller, hvad de fik ud af det. Midtvejs er der kaffepause, og de beder for hinanden til slut.

Bibelen i fokus

»Bibelen er kommet mere i fokus«, siger Henrik Dam videre. »Vi kan ikke gå ud fra, at alle kender Bibelen.« De oplever i højere grad Guds nærvær i gudstjenesterne. »Vi kan bede om mirakler, og Gud handler.« Man kan høre begejstringen på hans stemme.

Gudstjenesten har været på slankekur. »Der var alt for mange ting, der skulle siges i gudstjenesten,« pointerer Charley Stephansen. Henrik Dam tilføjer: »Det var gode ting«. Men de er enige om, at slankekuren hjalp. Nu er der mere fokus.

Parat til vækst

»Menigheden har været parat til vækst. Vi bliver begejstrede, når der kommer nye, og vi ser dem vokse. Det rykker virkelig«, forklarer Charley Stephansen. Vestermarkskirken har været igennem Vital-processen og er derfor bevidst om de ti kendetegn på en sund, missional kirke. Menighedens tema sidste år var »Gud i hverdagen«.

»Vi vil gribe det nye »Lad os tale om tro«. Det er en kæmpe hjælp til os. Det er fint, at Charley prædiker. Vi har gode gudstjenester,

»»Når menigheden vokser, skal der uddelegeres mere. Den overgang er ikke altid nem.««

men det skal jo leves i hverdagen«, som Henrik Dam siger, og så glæder det ham, at »dét, vi fokuserer på, er dér, Gud arbejder«.

Fokus for det indeværende år er »Forankret«. »Det handler om Guds ord og Guds kraft. Vi skal opleve, at vi er forankrede i Gud«, fortæller Henrik Dam og beretter, hvordan menighedsrådet og de ansatte havde en »fed aften«, da det nye årstema stod klart for alle.

Op, ind, ud

Lige nu arbejder de også med en ny ledelsesstruktur. Charley Stephansen forklarer: »Da vi

10 kendetegn på en sund menighed

- Bibelen er central
- Livsforandrende vandring med Jesus
- Troen på Kristus deles med andre
- Diakoni i lokalsamfundet
- Internationalt missionsengagement
- Imødekomende fællesskab
- Inderlig tilbedelse
- Opofrende og generøs livsstil og tjeneste
- Åndeligt lederskab
- Frugtbar organisation

Vestermarkskirken i Grindsted

- del af Evangelisk Frikirke Danmark
- 240 medlemmer
- fire ansatte på deltid
- præst Charley Stephansen på fuld tid

var en mindre menighed, kendte alle hinanden, og alle kunne involveres. Når menigheden vokser, skal der uddelegeres mere. Den overgang er ikke altid nem. De ting, vi arbejder med nu, er nødvendige. Ellers ville det være en stopklods.«

Henrik Dam supplerer: »Det står i vores vedtægter, at menighedsrådet er åndelig ledelse. Men er vi det?«

Nu er der ryddet en time til menighedsrådsmøderne, hvor rådet er »i helikopteren«. Det

»Menigheden vokser. Det seneste halve år er der kommet 15-20 nye mennesker til.«

handler om menighedens DNA, som de kalder »op-ind-ud«. »Op« er relationen til Gud, »ind« er menighedens interne liv og »ud« er relationen til det omgivende samfund.« Det praktiske kan fylde rigtig meget. Det åndelige skal have plads,« præciserer han. Derfor prøver de at skabe et nyt mellemlid, der skal sørge for, at det praktiske fungerer.

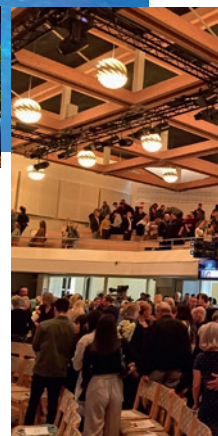
Skal de to nøglepersoner nævne noget, menigheden kan blive bedre til, er det omsorgsfulde relationer.

»I enhver familie er der dysfunktion. Men vi kan godt være os selv bekendt, sagt på jysk«, konkluderer Charley Stephansen.

»Gudstjenesten har været på slankekur.«

En sund kirke er som en menneskekrop

»Er din menighed sund?« Det har Jürgen Galonska svaret på. »Vi vokser i hvert fald«.

[] Lone Møller-Hansen
[] Citykirken i Aarhus

Jürgen Galonska er ledende præst i en af Danmarks største frikirker, Citykirken i Aarhus. Selv beskriver han en sund kirke således: »Den er som en menneskekrop. Kroppe ser meget forskellige ud, men spiser du ordentligt, sover godt, får motion, så kan din krop udfylde sit formål. Det samme med kirken. Så kan kirken følge sit kald på alle områder.«

Siden fusionen mellem to apostolske og en pinsekirke i 2010 har de samme tre præster været ansat, og to er kommet til siden. »Vi supplerer hinanden godt«, siger Jürgen og fortæller: »Vores mission knytter sig til Fadervor: »Må dit rige bryde igennem. Må din

»Nu går der i nogle uger op til 1000 mennesker igennem kirken.«

vilje ske på jorden, som den sker i himlen«. Vi havde også en målsætning, men det stressede os. I stedet fandt vi hen ad vejen frem til 12 værdier. De beskriver, hvordan vi er og gerne vil være. Ligesom i en familie forandrer vi os, når der kommer nye medlemmer.«

Kirken startede med 300 medlemmer. Nu går der i nogle uger op til 1000 mennesker igennem kirken.

» Vi ønsker at gennemsyre vores by med kristne.«

Go-More

De huser Østjyllands største gospelkor, Go-More, med 250 medlemmer – ét af dem genkendte Jürgen på en Go-More tur til København. »Hun startede med »Hej præst ...« og talte hele vejen til København om sin kirke og sit gospelkor. Hun er ikke medlem. Jeg havde ikke mødt hende før. Men Citykirken var hendes kirke.

Sundhed er mere end kultur. Du skal føle dig hjemme. Vi ønsker at gennemsyre vores by med kristne. Vi opfordrer alle til at leve deres liv med Gud i hverdagen. Sygeplejersken, chefen og dagplejeren er lige så meget i tjeneste som dem, der synger lovsang fra scenen. Vi

vil væk fra scene-halløjsaen.« De har adskilt dåb og medlemskab, så man bliver optaget på bekendelse af tro på Jesus, men prædiker og praktiserer kun troendes dåb.

Tættere på hinanden

Hvert år har de et tema. I 2024 er det »Tættere på hinanden, Gud og verden«. »Vi har helt klart potentiale for udvikling omkring medvandring og discipelskab. Alle gudstjenester og alt, vi har gang i, skal gennemsyres af temaet. Kirkens grupper, der mødes en gang om ugen eller hver 14. dag, får fx tilsendt refleksioner.

Vi vil gerne undgå, at folk bliver overfyldt med kirkelige aktiviteter. Der skal være tid til andet end kirke. Derfor respekterer vi et nej. Folk skal ikke blive stressede af kirke.« Det har de erfaringer med. Derfor holder de fx kun så meget børnekirke, som de har medarbejdere

til. »Nu har vi flere sunde og rimeligt tilfredse medarbejdere«, konstaterer præsten.

De unge flytter

Menighedens udvikling, den åndelige og daglige ledelse styres af præster og lederteam, i alt ni personer. Fire gange om året er der generalforsamling. Kirken har en udfordring, som gælder mange storbyer. Mange studerende bliver en del af kirken, men når de skal etablere sig, flytter de, fordi de ikke har råd til at bo i Aarhus.

Jürgen slutter: »Vi velsigner kirkerne i Aarhus og omegn med gode medarbejdere. Vi siger til dem: »Find et godt fællesskab og sørg for at jeres børn får en god kirke dér.« Citykirken prøver at være en alle-generationskirke med alle racer og køn. »Det er Jesus, der binder os sammen.«

Citykirkens værdier

Vi ønsker at være
for Jesus fordi vi tror på ham!
for respekt fordi alle fortjener det!
for potentiale fordi du kan!
for forskellighed fordi vi ikke er ens!
for hverdagen fordi livet har flest af dem!
for generøsitet fordi vi ligner Gud mest, når vi giver!
for kvalitet fordi vi er skabt til det!
for enhed fordi der kun er én kirke!
for verden fordi vi elsker verden!
for fremtiden fordi den er lys!
for livet fordi vi tror på et liv før døden!
for autenticitet fordi sandheden sætter fri!

Citykirken i Aarhus

- et selvstændigt trossamfund
- 530 medlemmer + børn og unge
- fem præster
- 3-400 til gudstjeneste

Bøn, bøn, bøn og lovsang

»Er din kirke en sund kirke?« Det spurgte vi Susanne Wiik Kalvåg om.

»Det var ikke sundt, at jeg tog det hele på mig.«

[≡] Lone Møller-Hansen

[📷] Private

Susanne og Cyril har haft hjemmekirke i deres hjem de seneste 20 år. De var oprindeligt med til at skabe Café-kirken i København, en ung nybygger adventistkirke. Susannes første kirkeplantage lejede sig ind i Lyngby Baptistkirke. Det passede fint, for adventisterne har gudstjeneste om lørdagen. »Det er jo den dag, Jesus som jøde fejrede sabbat«, forklarer hun.

På et tidspunkt blev det til en kirke i deres hjem – dengang et almindeligt parcelhus, nu er huset større. Oprindeligt var de otte – nu svinger deltagerantallet mellem 12 og 24. Konceptet er, at man mødes to lørdage om måneden kl. 11. Alle tager noget med til brunch-bordet. Når de har spist, synger de lovsange i ca. 20 minutter. Et oplæg fra en af deltagerne indleder en samtale, og så slutter de med at bede sammen.

Hun opfordrer alle til at komme med et oplæg: »Typisk tager vi et emne fra Bibelen og taler om, hvad vores erfaringer er omkring det.

»»Det sunde i vores kirke er, at mennesker kommer til tro.««

For det meste er det mig, vores søn Philip (36), eller min mor, der har holdt oplæg,« fortæller Susanne. Hun henviser til 1. Korintherbrev kap. 14, vers 26, hvor der står: »Når I kommer sammen, så bør I hver især komme med noget, der kan styrke fællesskabet.«

»Det var ikke sundt«

Susanne er en driftig kvinde. Hun er privatpraktiserende psykoterapeut, har tre gospelkor og leder hjemmekirken i deres hjem. Men selv hun har en grænse, og den nåede hun i foråret 2023: »Jeg tog for meget på mig. Det er typisk, at jeg tager »faklen« og gør det meste selv. Struktur er ikke mit stærke kort. Det er faktisk imponerende, at det gik i 20 år. Men så gik jeg ind i en væg. Folk havde vænnet sig til at komme, og så var alt parat. De har været gavmilde i tjenester og tid, så det var mit ansvar, at jeg ikke var mere uddelegerende.

Det var ikke sundt for mig eller kirken, at jeg både ledte mødet og ledte lovsangen.«

»Nu har Philip overtaget ledelsen af kirken. Han har været med altid og er også mere struktureret end mig«, forklarer hun. »Nu er der grupper, der hver har ansvar for et område,

bl.a. et team, der har ansvaret for den åndelige ledelse af hjemmekirken.«

Mennesker kommer til tro

»Det sunde i vores kirke er, at mennesker kommer til tro. Vi oplever, at Gud er nær«, fortsætter Susanne og forklarer sit syn på en sund kirke: »Det er, at man beder, beder og beder, lovsynger i bøn og er autentiske og ærlige. Vi skal være personlige og dele vores liv. Budskabet skal være helt nede på jorden, så alle kan forstå det. Så kendetegnene er stærk bøn og lovsang. I en sund kirke kender man Helligånden og inviterer Helligånden ind: Det er det, der giver frugten.«

Sårbarhed

I en sådan kirke er der plads til sårbarhed. Susanne fortæller, at der ofte er nogle, der

»I en sådan kirke er der plads til sårbarhed.«

græder – og det er ikke de samme hver gang: »Der kom en ung pige, og hun syntes, det var pinligt at græde. Så sagde en anden til hende: »Bare rolig, jeg græd i et helt år.«

Lige nu er halvdelen af deltagerne ikke kirkevante. Susanne inviterer i sine kor, mennesker hun møder, og andre inviterer fra deres arbejdsplads. Alle mulige relationer. »Vi vokser ikke i antal, fordi vi har en lille lokation. Det er begrænset, hvor mange vi kan være. Derfor er vi også i gang med at netværke – dels med min søster Bettina Anker Wiik, som er præst, og dels med Cafékirken, der er i gang igen. Så vil vi samles én gang om måneden i en større sammenhæng. Det er vigtigt, at hjemmekirken ikke bliver en iltfattig dam«, slutter hun.

Hjemmekirken

- mødes i Susanne og Cyril Wiik Kalvågs hjem i Nøddebo, Nordsjælland
- hun har en baggrund i Adventistkirken
- en evangelikal, karismatisk kirke
- ca. 20 deltagere
- mødes fire gange om måneden, to lørdage til gudstjeneste og to onsdage til bibelstudie

Ny kirke i Sæby:

Et kirkeligt, kulturelt og åndeligt frirum for seniorer

Sæby Baptistkirke vælger at målrette indsatsen mod seniorerne.

Det er måske en god idé, når halvdelen af kirkens naboer er fyldt 65 år.

[≡] Henrik Andersen
[📷] Sæby Baptistkirke og
Henrik Andersen

»Vi skal følge med tiden. Vi skriver 2024, og vi skal turde noget.« Budskabet kommer klart fra menighedsrådsformand Hans Erik Kanstrup og forhandlingsleder Steen Jacobsen i skurvognen på byggepladsen. Hans Erik og Steen fortæller om den nye kirke og menighedens planer for fremtiden: 35 medlemmer, der brænder for at gøre en forskel for de +65-årige i kirkens nærområde.

En ambitiøs mission

Sæby Baptistkirke ønsker at skabe »et åbent kirkeligt, kulturelt og åndeligt frirum i en travl hverdag primært målrettet

mennesker i alderen +65. Ønsket er en del af menighedens mission.

Andre steder lukker menighederne, når medlemmerne bliver for få og for gamle. I Sæby ser de et potentiale i den ældre del af befolkningen. Halvdelen af borgerne i postnummer 9300 er over 65 år!

Udløbsdato?

Steen og Hans Erik repræsenterer en menighed med en udløbsdato. Men de tror begge på, at datoen kan rykkes eller helt aflyses. Derfor bygger de ny kirke. Selv om målgruppen er de ældre voksne, siger Steen: »Vi håber alligevel, at der vil dukke nogle yngre op. Det skal jo til, hvis vi skal fortsætte.«

»Der er en gruppe på 10 -12 mødre, der hjemmepasser deres børn i menighedens hytte. De har sagt, at de gerne vil være med til Lucia i december, og de vil også gerne flytte med til den nye kirke.« Glæden over samarbejdet med familier helt uden for det kirkelige miljø lyser ud af Steen og Hans Erik.

Stor opbakning

Menighedslivet har stor opbakning: »Vi er altid 25-30 til søndagsgudstjenesten. Og omkring 20 i cafeen om tirsdagen. Vi beder Fadervor og synger en salme, og så bliver der ellers snakket om alt muligt«, fortæller Steen med et smil.

Den nye kirke

Den nye kirke på Sæbygårdvej 13 bliver indviet søndag den 19. januar 2025. Menigheden har været med i alle dele af byggeprocessen helt fra de første skitser. Når etableringen af udeområderne omkring kirken begynder inden

længe, håber menigheden på hjælp fra byen. Steen fortæller: »Tidligere havde næsten alle i Sæby en eller anden tilknytning til baptistkirken. Nu håber vi, at nogle af de mange kontakter har lyst til at give en hånd med og måske igen føle sig som en del af fællesskabet.«

Et moderne byggeri

Kirkebygningen er et traditionelt moderne byggeri. »Det er helt bevidst«, fortæller Hans Erik og fortsætter: »Hvis bygningen engang ikke længere er kirke, skal den kunne bruges til noget andet.« Det kan den helt sikkert. Kirkebyggeriet hviler økonomisk på en anonym donation.

Kulturudvalg med store planer

Menigheden tager glæderne på forskud. De er allerede i gang med at forberede aktiviteter i den nye kirke. Steen fortæller: »Vores kulturudvalg er allerede i fuld gang – fx en aftale med Musikkorps Sæby om koncert torsdag den 6. februar 2025.« Hans Erik supplerer: »I 2025 vil vi bruge økonomi på at få gang i foredrag og koncerter. Kirken er ny, og det er lidt spændende. Det skal vi udnytte.«

Vi skal have folk indenfor

Mange planer er beskrevet i menighedens »Projektbeskrivelse«: Kirken skal være et »værested, hvor de mange velfungerende, men nogle gange ensomme mennesker over 65 år kan mødes.« Drømmene handler om korsang, madlavning for ældre mænd, workshops om håndarbejde, måske en Repair Café, foredrag og koncerter.

Steen og Hans Erik ønsker at tiltrække byens

borgere til kulturarrangementer: »Vi må prøve at følge med tiden. Vi skriver 2024, og det nytter ikke noget, hvis vi ikke tør prøve noget nyt. Vi vil gerne have folk indenfor, så de kan se, at det ikke er farligt at komme her!«

De tør!

Menighedens gennemsnitsalder er høj. »For høj til at overleve som menighed« vil nogle måske mene, men medlemmerne vælger at bruge deres alder positivt. Menighedens mission er at møde mennesker, der er samme sted i livet, som menighedens medlemmer. Det handler ikke om at opfinde noget helt nyt eller blive til noget andet. Det handler om at følge med tiden. Turde møde mennesker der, hvor de er. Det tør de i Sæby.

Læs mere

- en længere udgave af artiklen på www.baptist.dk
- om kirkebyggeriet på Sæby Baptistkirkes webside: <https://saebymbaptistkirke.dk/>
- følg menigheden på Facebook: <https://www.facebook.com/saebymbaptistkirke>

Præsterne satte ord på forskellene

21 af BaptistKirkens præster var samlet tre døgn på Ådalen for bedre at forstå hinandens syn på bl.a. Bibelen og menigheden.

[☰] Lone Møller-Hansen
[📷] Emil Lavsén

Så længe nogen nulevende præst kan huske, har de danske baptistpræster været fløjtede uenige. Sikkert altid. Præstekonventioner var tilbage i 1970'erne højlydte diskussioner mellem forskellige fløje. Dengang kendte præsterne imidlertid hinanden, fordi de havde gået på samme præsteseminarium i Tølløse. Men de senere år har det været svært at tale om et præstekollegium.

Forskelle i kirkebaggrund

Efter præsteseminarieret lukkede, er der kommet præster til baptistmenighederne med meget forskellig kirkebaggrund. Færre og færre er kommet til det årlige præstekonvent. Og det er aldrig lykkedes at inkludere de nydanske præster. Det sidste har man ikke fundet ud af, hvad man kan gøre ved.

Men dannelsen af fløje blandt præsterne, som ikke talte sammen, havde ledelsen med den nye generalsekretær Bodil Højbak Møller i spidsen sat sig for at gøre noget ved i processen, som er kaldt Genstart2025. Præsterne

skal være ambassadører for en ny metode til at tale sammen om det, vi er uenige om. Metoden er tænkt til brug i menigheder, ved lederdagene 25. januar og 1. februar 2025 samt ved Synoden i pinsen i Sæsing.

Tie stille i 30 minutter ...

På Ådalen skulle metoden prøves af. Vi fik et oplæg om et emne. Første dag handlede det om bibelsyn, anden dag om inklusion i menighederne – er der grænser for, hvem vi vil have som medlemmer, og i så fald hvilke grænser? Tredje dag handlede om tjeneste og ledelse. Ole Lundegaard havde fået til opgave at give et oplæg hver formiddag.

Første dag et tilbageblik og en status på et baptistisk bibelsyn med input fra verden. Efter oplægget fik vi 20 minutter til at forberede os: Hvad mener jeg faktisk om dette emne. Derefter: Fire præster i samme lokale. I ti minutter fik hver lov at tale uden at blive afbrudt. I 30 minutter skulle vi bare lytte – uden at afbryde. Så gentog det sig. Ti minutter til at dele tanker om det, vi lige havde hørt, og så igen 30 minutter til at lytte. Og til sidst 30 minutters samtale om emnet. Det var svært ikke at

»Selvfølgelig var vi uenige ... Men det var respekt og nysgerrighed, der prægede samtalerne.«

afbryde med bl.a. spørgsmål, men vi måtte vente, notere kommentaren og lytte videre.

»Dem og os«

Det var forunderligt, hvad der skete. Selvfølgelig var vi uenige. Vi var også sat sammen i grupper, hvor der tegnede sig uenighed imellem deltagerne på forhånd. Men det var respekt og nysgerrighed, der prægede samtalerne. Dét lykkedes. Én sagde, at den indbyrdes kærlighed voksede i løbet af dagene. Undervejs viste det sig selvfølgelig, at man fandt sammen med dem, man var mest fortrolig med og tryk ved. Der var en tendens til »dem og os«. Men fredag over middag blev der endelig sat ord på det mest svære. »Jeg var meget nervøs på forhånd«, sagde flere af deltagerne. »Jeg har bedt meget for disse dage«, sagde en anden.

Ingen eksklusion

Faktisk viste det sig, at flere præster og endda menigheder har frygtet, at de stod til

» Efter præsteseminarier
lukkede, er der kommet præster til
baptistmenighederne med meget
forskellig kirkebaggrund. «

»» *Spørgsmålet er selvfølgelig, om BaptistKirken er funktionsdygtig med så divergerende teologiske opfattelser.* ««

→ eksklusion af BaptistKirken. Det blev kraftigt pointeret, at det *ikke* har været nogens dagsorden. Slet ikke ledelsens. Men man skal være forberedt på, at efter processen *kan* der være menigheder, som ikke ser sig hjemme i BaptistKirken og derfor melder sig ud. I så fald er det menighedens beslutning og ikke fællesskabet, der ekskluderer en eller flere menigheder på grund af teologiske forskelle.

Spørgsmålet er selvfølgelig, om BaptistKirken er funktionsdygtig med så divergerende teologiske opfattelser. Bodil Højbak Møller

»» *Selvom der er betydelige teologiske forskelle, var samtalerne præget af åbenhed.* ««

understregede, at formålet med BaptistKirken er at støtte menighederne i at være i mission. Der lød et lettelsens suk, for det er det, alle præsterne ønsker. Men hvad gør man, når man ikke helt står inde for den

teologi, der kommer til udtryk i valg af talere og undervisning fx ved sommerstævnet og i det fælles børne- og ungdomsarbejde?

Forskelligt syn på bøn

Et eksempel på forskellene var, da én efterlyste fælles bøn for BaptistKirken. Onsdag aften var der en dejlig lovsangsaften – og bøn. Hver morgen og aften var der bøn i Ådalens tradition med tidebøn. Stilhed fra kl. 21 til 9. Det var klart, at der var meget forskellige opfattelser af, hvad bøn er. Nogle

vil helst bede på værelset, andre være på knæ sammen og bede mere højlydt. Men alle var i bøn for BaptistKirken. Det var tydeligt. Men behovene og identifikationen af, hvad bøn for vores kirke er, var åbenbart meget forskellige.

Tydelige grupperinger?

Kan BaptistKirken leve med, at der endnu mere tydeligt opstår grupperinger, hvor teologien og spiritualiteten er mere samlende? En konsekvens kan blive, at der ikke er opbakning til ét sommerstævne, men i stedet bliver flere, hvor man er mere enige om de teologiske holdninger? Det er et af de åbne spørgsmål, vi præster tog fra Ådalen med.

Hvad tog du med hjem fra præstemødet?

Jeg spurgte den nye ledende præst i Kristuskirken, København,, Emil Lavsen, hvad han tog med hjem fra præstemødet. Han svarede: »Det var en glæde at samles på Ådalen med kollegaer fra hele landet og lære dem og deres arbejde i menighederne bedre at kende. Selvom der er betydelige teologiske forskelle, var samtalerne præget af åbenhed. Det gav mig klarhed, fornyet indsigt og en stærkere forståelse for fremtiden og et nyt fokus, så jeg nu ser frem mod lederdagen i januar og Synoden i 2025.«

Et folk på vandring

Nogle vandrer for at efterlade smertefulde oplevelser, andre går i længslen efter en ny start, mens andre igen gerne vil inspireres.

[≡] Bodil Højbak Møller,
generalsekretær i BaptistKirken
[📷] Jason Leung og Kelly Sikkema
– Unsplash

Efter at have været lagt på hylden af protestanter i små 500 år, er pilgrimsvandring de seneste 20 år igen blevet populært. Den mest kendte er Camino de Santiago, som har over 200.000 årlige vandrere, men der er utallige ruter andre steder, og nye pilgrimsruter dukker også op i Danmark. Som pilgrimsvandrer går man ofte alene, men alligevel føler man en stor samhørighed med andre pilgrimsvandrere, som følger de samme spor, både dem, som er gået før, og dem, som kommer.

Sporene

Sporene flytter os. Nogle vandrere går for at efterlade smertefulde oplevelser, andre går i længslen efter en ny start, mens andre igen blot vil inspireres og opmuntres. »Spor at gå« er titlen på det samtalemateriale, som mange af os er sammen om i øjeblikket. Der er mange spor at gå, der er mange skridt at gå – og ligesom på en pilgrimsvandring er det nogle gange svært og sårbart.

Når man er på pilgrimsvandring, handler det ikke om bare at komme fra A til B, for så havde man valgt andre mere komfortable transportmidler. Men selve vandringen – det der sker, når man går med trætte ben og mest af alt har lyst til at sætte sig, men alligevel bliver ved

med at gå, selvom det er tungt og svært – dét gør noget særligt ved en. De tanker og oplevelser fæster sig anderledes end normalt.

BaptistKirkens værdier

Vi er i ledelsen blevet spurgt om, hvorfor vi ikke selv kan formulere de værdier, som, vi mener, er BaptistKirkens fælles DNA, eller hvorfor vi ikke vil udstikke en klar kurs, som andre kan tilslutte sig eller kritisere eller helt tage afstand fra?

Et af svarene er, at vi hver især – som enkeltpersoner og menigheder – har brug for at gå på pilgrimsruten med de forskellige spor og finde ud af, hvilke erfaringer og lærdomme man tager med sig. Hvad lod man ligge på

»» At være troende er at være i bevægelse. ««

→ vandringsstien eller skilte sig af med?
Og hvilke nye erfaringer – måske endda åbenbaringer – fik man?

Det må vi tale med hinanden om, og ligesom pilgrimsvandrere oplever fællesskab med de andre vandrere ved at træde de samme stier, håber vi, at vi vil samtale og lytte til hinanden og til Åndens vejledning, så vi sammen kan formulere de værdier, som er umistelige for os i fællesskabet i BaptistKirken.

Vi er et folk på vandring

De første kristne blev kaldt »de, som følger vejen«, og selv kaldte de kirken for »Vejen«. Det er et gennemgående tema i Bibelen, at det at være troende er at være i bevægelse.

Vi ser det, når Jesus kalder de første disciple til at forlade det sted, hvor de er, og følge Ham.

Jesus kaldte og kalder også os med »kom, følg mig«.

At være en levende kristen, en levende kirke, kræver også i dag bevægelse. Alting omkring os bevæger sig, og hvis vi som kirke skal være relevant og aktuel, må vi være åben for fornyelse og

forandring. Vi må have åbne sind og hjerter overfor det, som Ordet og Ånden åbenbarer for os – åbne arme og rum for de mennesker, som Han leder til vores kirker, spejdergrupper, ungdomsgrupper, varmestuer og socialt arbejde. Men vi skal også være villige til selv at bevæge os og lade Ham lede os på nye veje, til nye opgaver og nye mennesker.

»Kirken er kun kirke, når den eksisterer for andres skyld«

Dette citat af den tyske præst og teolog Dietrich Bonhoeffer er med i »Spør at gå« og minder os om, at vi ikke bare er her for vores egen skyld. Et vigtigt spørgsmål, som vi kan stille hinanden som lokale menigheder

og som kirkesamfund, er derfor: Hvad vil folk udenfor vores kirke savne, hvis vi ikke er her? Hvilke værdier og handlemåder kendetegner egentlig vores fællesskaber?

Genstart2025 har fra begyndelsen været et stort ønske om en værdiproces, hvor vi bliver skarpe på de værdier, vi vil bære frem og ønsker at give plads og prioritet – både lokalt og nationalt i

»» Hvad lod man ligge på vandringsstien eller skilte sig af med? ««

Baptistkirkens fællesskab. I arbejdet med den nuværende fælleserklæring for Baptistkirken tog vi afsæt i ordet fra Mika 6,8, og det ord tager vi med ind i Genstart2025: »Menneske, du har fået at vide, hvad der er godt, hvad Herren kræver af dig: Du skal handle retfærdigt, vise trofast kærlighed og årvågent vandre med din Gud.«

Kaldet er det samme

Vi skal stræbe efter at handle retfærdigt, men selve handlingerne kan se forskellige ud alt efter behov og omstændigheder og de tjenester og gaver, der omgiver os og er i den lokale menighed. Alle er vi kaldet til at vise trofast kærlighed. Men forskellige menigheder oplever sig særligt kaldet til at vise trofast kærlighed overfor bestemte grupper. Det vigtige er ikke, hvem vi er særligt kaldet til at vise trofast kærlighed, men at vi gør det!

Kaldet – endda kravet – til at vandre opmærksomt med vores Gud lyder til os alle, men hvordan vi udtrykker og udlever denne opmærksomhed, ser forskelligt ud blandt menighederne og endda i menighederne. Men kaldet er det samme til os alle.

Stærkere sammen

Vi er organiseret i Baptistkirken i Danmark i tillid til, at vi står stærkere sammen end hver

» Vi må have åbne sind og hjerter
overfor det, som Ordet og Ånden
åbenbarer for os. «

for sig. Det er der utallige eksempler på. Men overalt sker der store forandringer, og vi skylder hinanden en seriøs samtale om, hvordan vi bedst støtter og opmuntrer hinanden til at gå i det kald, der er vores. Samtalen fungerer altså bedst, hvis vi taler og mest af alt lytter til hinanden! Så lad os tale sammen – i menighederne og i det store fællesskab.

»Vi tæller i millioner nu ...«

Sådan lød en overskrift i det seneste nyhedsbrev fra teamet bag kampagnen »Lad os tale om tro«. I begyndelsen af oktober havde 1,4 millioner danskere set kampagnen på de sociale medier.

[≡] Henrik Andersen, webredaktør
[📷] Fra »Lad os tale om tro«

»Lad os tale om tro« handler om at få gang i samtaler om tro. Samtaler mellem to mennesker, samtaler i læsekrederne, cellgruppen eller i den gruppe, du mødes med i fitnesscentret – eller samtaler i kirken over kirkekaffen eller ved et særligt »Lad os tale om tro«-arrangement.

Kampagnens formål er at sætte gang i samtalen. Det kan for eksempel ske ved, at:

- se en video fra websiden www.ladostaleomtro.dk med det emne, der er interesse for
- dele videoen med de mennesker, du ønsker at tale med
- sætte gang i samtalen ud fra de spørgsmål, I ser sidst i alle videoklippene

Der er ingen facitliste, ingen rigtige eller forkerte svar. Du skal bare tage mod til dig og dele en af videoerne med den eller dem, du ønsker at tale med.

Hvad sker der i videoerne?

For at være helt ærlig: Ikke ret meget! Alle videoerne viser to mennesker, der taler sammen om et emne. En række »kendisser« taler sammen om tro, og en række helt almindelige danskere taler sammen om tro, håb, lykke og kærlighed. Der er citater fra Biblen til alle videoerne, men forvent ikke en opskrift på vækkelse i din omgangskreds. Videoerne viser helt almindelige mennesker ('kendisserne' virker også helt almindelige), der inspirerer hinanden gennem samtale.

Plads til overraskelser

På webmediet *kirke.dk* har sognepræst Jacob Bjorholm anmeldt »Lad os tale om tro«-konceptet. Han skriver blandt andet: »Min favorit er til min egen overraskelse en samtale om tro mellem Alex Vanopslagh og Frederik Vad. For det første er det en fornøjelse at se to, som jo politisk er ret uenige, finde et fælles fodfæste i deres nysgerrige omgang med kristendom og kirke. Det i sig selv understreger jo en smuk

evangelisk pointe. For det andet møder vi her to, som gør sig overvejelser, der, tror jeg, matcher noget, som rigtig mange yngre mennesker kan genkende.«

Jacob Bjorholm er en smule forbeholden overfor at bruge videoerne som grundlag for en samtale mellem to mennesker: »Jeg kunne derimod let have mod på at kaste mig ud i at bruge en video til en samtalesalon. For det er faktisk nogle ret gode film.«

Mere positiv omtale

Det er ikke kun Jacob Bjorholm, der synes godt om »Lad os tale om tro«. Initiativtagerne bag kampagnen har medvirket i stærke og positive indslag i udsendelserne »News & Co.« og »Go' aften Live«. Kampagnen har også fået en del positiv omtale i Kristeligt Dagblad.

»En række helt almindelige danskere taler sammen om tro, håb, lykke og kærlighed.«

»Jeg kunne let have mod på at kaste mig ud i at bruge en video til en samtalesalon.«

»Lad os tale om tro«

BaptistKirken er en del af projektet sammen med et historisk bredt udsnit af det danske kirkelandskab. Deltagerne er fx Landsforeningen af Menighedsråd, Bibelselskabet, FrikirkeNet, Danske Kirkers Råd, Frelsens Hær og Den Katolske Kirke.

Her kalder Peter Lodberg, professor emeritus i teologi, i en artikel den 19. september samtalerne for »en mosaik af forskellige tilgange til kristendom med et klart præg af en moderne pietisme.« Det må ikke opfattes negativt, pointerer han: »... i den mediebarne virkelighed, vi har i dag, er det måske måden at invitere folk til at forholde sig til tro på, fordi man oplever, at andres fortælling kan gøre det lettere at tænke over og tale om sin egen tro.«

»En mosaik af forskellige tilgange til kristendom med et klart præg af en moderne pietisme.«

Der kommer til at ske endnu mere

Troels Nymann, der er ansvarlig for kampagnen på sociale medier, fortæller: »Kampagnen fik en dundrende start. Vi kan glæde os over en rækkevidde på vores annoncekonti på mere end 1,4 million. De første såkaldte »reels«

(små videoklip, red.) rammer nok 500.000 visninger i løbet af første uge i oktober. Der har vi kun brugt 1/5 af vores annoncebudget!«

Kampagnen fortsætter frem til nytår. I begyndelsen af 2025 beslutter organisationerne bag »Lad os tale om tro«, hvordan kampagnen skal fortsætte.

Se mere på

www.ladostaleomtro.dk

Camilla Steengaard fortæller om sin dåb

»Jeg blev døbt den 19. maj 2024 i Hjørring Baptistkirke, men det har længe været en ting, jeg godt vidste ville ske.«

Camilla Haslund Steengaard, 19 år, går i 3.g på HHX i Hjørring

[≡] Camilla Steengaard

[📷] Privat

»Jeg planlagde længe at blive døbt, men skulle bare bryde ud af hverdagens mønster og få gjort noget ved det, for jeg glædede mig til et evigt liv med Kristus.

Jeg er vokset op i en kristen familie og bor i Hjørring med mine forældre og mine to mindre søskende. Mine forældre mødte hinanden i kirken, og det er den samme kirke, jeg voksede op i og stadig er aktiv i.

»Dåben er ikke et punktum, der viser, at jeg er færdig, men jeg vil fortsætte med at lære om Gud og Helligånden og forhåbentlig få flere oplevelser med Gud i resten af mit liv.«

Jeg har egentlig altid troet på Gud, Jesus og Helligånden. Den tro er også blevet styrket af de mange lejre og arrangementer, jeg deltog i, da jeg var mindre, og selvfølgelig også dem, jeg kommer til nu.

Det var kun et spørgsmål om, hvornår jeg skulle døbes.

Det var en af de vigtigste og bedste dage i mit liv

Jeg planlagde at blive døbt på Sommerstævnet i 2020, men som alle nok ved, så var det jo ikke muligt på grund af Corona. Året efter begyndte jeg på efterskole, og der gik hverdag i den. Hverdagens gøremål begyndte at fylde meget efter efterskolen, og jeg glemte det med dåben. Dagene var fyldt med aktiviteter i både skole, kirke, kirkens ungdomsklub, dans og andre sociale arrangementer. Men tiden gik, og i foråret

ville jeg gøre noget ved det og tog snakken med mine forældre og min præst.

Så blev jeg døbt. Det var en af de vigtigste og bedste dage i mit liv.

Jeg er ikke færdig med at lære om Gud og Helligånden

Dåben er ikke et punktum, der viser, at jeg er færdig, men jeg vil fortsætte med at lære om Gud og Helligånden og forhåbentlig få flere oplevelser med Gud i resten af mit liv.

Det vigtigste for mig var ikke, at jeg beviste min tro overfor mig selv ved dåben – den tro er jeg ikke i tvivl om. Men det var specielt vigtigt for mig, at det blev vist ud ad til. At der blev gjort en handling. For mig viser handling mere end ord, og jeg håber, at flere kan komme til tro og selv blive døbt ved at se den troshandling, som dåben er.

Det er mit største håb.

Ledersamlinger

I forbindelse med Genstart2025 i BaptistKirken afholdes lederdage den 25. januar i Tølløse og 1. februar i Rebild.

[≡] Vibeke Dalsgaard,
formand for BaptistKirken

BaptistKirkens fundament er de enkelte menigheder. Derfor er det utrolig vigtigt, at alle menigheder giver deres mening til kende om de udfordringer både lokalt og nationalt, som vores kirke står med for

tiden. BaptistKirkens ledelse håber, at alle menigheder vil sende repræsentanter til drøftelserne på lederdagene. Vi ønsker selvfølgelig, at der kommer mange deltagere fra de lokale menighedsråd, men vi definerer ledelsesbegrebet bredt, så andre end rådsmedlemmer er også velkomne.

Vi håber alligevel, at deltagerne –

uanset titel – vil have *mandat til at tale på menighedens vegne*.

Der er udsendt en række spørgsmål til menighederne, som vi håber, er drøftet inden, så de fremmødte på menighedernes vegne kan danne et solidt grundlag for ledelsens forberedelse af synoden i pinsen.

Navne

Døbte

Bornholm

07.01.2024: Anna Zoe Thien Lian Hi, f. 13.05.2009

Holbæk

08.09.2024: Ezai Akonkwa, f. 29.11.2009

Odense

04.08.2024: Sandra Ørsted, f. 10.07.1965

Roskilde

29.09.2024: Tonny Larsen, f. 27.06.1978

Sindal

22.09.2024: Agnes Søndergaard Olesen, f. 19.04.2012

Vrå

25.07.2024:

Maja Bjørsted, f. 17.11.2006

Nanna Bjørsted, f. 31.07.2009

25.08.2024:

Josephine Just Andersen, f. 10.08.2007

Johannes Just Andersen, f. 31.12.2008

Villads Just Andersen, f. 18.09.2011

Elin Hedemann Villadsen, f. 09.08.2012

Asta Hedemann Villadsen, f. 17.06.2014

Magnus Mikkelsen, f. 05.03.2011

Optaget

Bornholm

04.02.2024:

Bjarne Egelykke, f. 05.12.1951

Inger Egelykke, f. 19.04.1948

Brande

21.04.2024:

Sven Thorndal Nielsen, f. 17.11.1957

24.07.2024:

Louise Niemann Grarup, f. 15.07.1990

Jakob Niemann Grarup, f. 10.07.1986

Holbæk

20.10.2024: Susan Fitzgerald, f. 05.11.1960

Pandrup

22.09.2024: Gudrun Grønbek Clausen, f. 07.07.1936

Døde

Bornholm

Eiler Anker Jørgensen, født 18.02.1928, døbt 22.04.1943,

døde 28.12.2023

Magny Pinholt, født 28.05.1933, døbt 14.12.1947,

døde 02.03.2024

Henry Pedersen, født 22.07.1946, døbt 15.10.1961,

døde 18.03.2024

Pho Min Dydin, født 10.03.1979, døbt 16.04.2006,
døde 24.09.2024

Hjørring

Ole Andersen, født 05.01.1944, optaget på bekendelse
27.03.2005 i Hjørring, døde 10.09.2024

Nørresundby|Vodskov

Rhoda Jensen, født 13.10.1929, døbt 04.06.1944 i Hals,
døde 11.09.2024

Sigrid Mette Marie Pedersen, født 29.01.1935,
døbt 05.06.1949 i Bethelkirken, døde 16.10.2024

Odense

Bent Marcussen, født 08.11.1937, døbt 14.04.1957,
døde 17.08.2024

Saltum og Ingstrup

Knud Nielsen, født 07.12.1931, døbt 03.12.1950
i Ingstrup, døde 02.09.2024

Tølløse

Ole Algot Nielsen, født 13.07.1945, døbt 12.03.1961
i Tølløse, døde 05.09.2024

Bethelkirken, Aalborg

Kurt Østergaard Christensen, født 04.09.1943,
døbt 02.02.1958 i Fredericia, døde 24.07.2024

Håb ved udkanten

Holstebro Baptistkirke hænger sig ikke synderligt i fortiden, men noget tyder alligevel på, at menighedens uformelle tilgang trækker linjer tilbage til dens tilblivelse som menighedskreds.

[≡] Jamie Lynn Cunningham

[📷] Private

Ved udkanten af Holstebro, gemt for enden af en midtjysk villavej, finder man en minimalistisk hvid baptistkirke og et enkelt ophøjet kors fra 1977. Menigheden har næsten lige så mange medlemmer nu, som da den blev selvstændig i 1982. Omkring 40 medlemmer udgør den lille flok fra et bredt geografisk område vest for Viborg og nord for Brande, men antallet af aktive deltagere til søndagsgudstjenester er kun omkring 15 til 20 i gennemsnit, og de savner børnefamilier.

Løfter i flok

Menigheden formår alligevel at planlægge og gennemføre det meste i fællesskab og endda uden en fastansat præst siden 1998. Selv forkvinde Hanna Ringgaard mener, at de alle deler autoriteten ligeværdigt. Flere beretter nemlig om den store tillid, de har til hinanden, en oprigtig nysgerrighed på hinandens tro og liv og et fælles ønske om at løfte i flok. Kirkens vedligehold, indretning og udearealer er altid blevet stolt klaret i fællesskab. »Fordele ved at være en lille menighed som os er, at alle fra otte til firs+ kan bidrage med det, de kan og har lyst til«, siger et menighedsråds-

medlem. »Har man lyst til at gøre noget, så finder vi en opgave, der passer til personens evner og lyst.«

Opgaver til alle

Nogle i Holstebro Baptistkirke er rigtig gode til elektronik og det digitale, for alle gudstjenester har været live streamet siden Covid-nedlukningen. Andre er bedre til at skabe

»Har man lyst til gøre noget, så finder vi en opgave, der passer til personens evner og lyst.«

» Helligånden er altid med til at sætte sit præg på både børnetale, lovsang og selve gudstjenestens forløb. «

overblik og fastholde kontakter med fx lokale tværkirkelige projekter under KIT (Kirkernes Integrations Tjeneste) og Nørrelandskirken (folkekirken). Flere skiftes til at stå for kaffe og prædiken, mens andre taler med unge, der overvejer dåb. Helligånden er altid med til at sætte sit præg på både børnetale, lovsang og selve gudstjenestens forløb, beretter mange. Og de mener, at fast bibellæsning, bøn og at dele tro i »bibellæsningsgruppen« og »pige-gruppen« samt ved »samtaleaftenen« er med til, at tilliden til Helligåndens påvirkning er blevet så stærk. Man bruger BaptistKirkens nye materiale i forbindelse med Genstart2025: »Spor at gå«.

Det gennemgående fokus er dialog!

»Vi bruger megen tid på at give fra menigheden til andre, men »Spor at gå« er med til at opbygge os internt som menighed«, siger et meget begejstret medlem. Flere oplever

også, at især opbakningen til det tværkirkelige samarbejde i Holstebro er med til at forny menighedens selvforståelse. »Det er et stort vidnesbyrd for de andre kirker, netop fordi vi ofte stiller med flest frivillige«, forklarer et menighedsrådsmedlem.

Drømmer om fremtiden

Baptisterne i Holstebro er meget stolte af deres bidrag til KirkeCare, der passer på de unge i byens natteliv, og til Café Grace, der laver aktiviteter i et socialt belastet boligområde. De oplever også megen åndelig udvikling personligt og fælles, efter fire kvinder deltog i BASIS, BaptistKirkens kursus i teologi for menighedsmedlemmer. Kurset har sat gang i en mere dynamisk samtale og nysgerrighed, hvor »Ordet er frit« under gudstjenesten har fået lov til at blomstre til en tillidsfuld måde at dele liv og forbøn.

Menigheden oplever, at deres trofaste bøn-

ner om at kunne fortsætte som menighed uden præst viser dem nye veje og måder at være menighed på. Enkelte medlemmer kan godt forestille sig at skulle leje mindre lokaler i byen for at frigøre menigheden fra vedligeholdelsespligter, mens andre håber på en sund vækst.

Den nye opfordring fra BaptistKirken til aktivt at tage stilling til fremtiden vækker dog også lidt bekymring for, om nogle kan finde på at forlade den gode proces, de oplever i Holstebro. Uanset, er håbet at nå ud til hinanden og andre med Guds kærlighed.

» Vi bruger megen tid på at give fra menigheden til andre, men »Spor at gå« er med til at opbygge os internt som menighed. «

Evangelisation og menigheds- vækst i Rwanda og Burundi

Siden missionens begyndelse i 1928 har evangelisation og kirkevækst været en hjørnesteen i BaptistKirkens arbejde i Burundi og Rwanda.

[≡] [📷] Missionssekretær
Morten Kofoed

Præster er blevet uddannet, menighedsplantninger støttet, og kirker er blevet rejst. Og det vil vi gerne fortsætte med. I Burundi er visionen at plante menigheder og opføre nye kirker i storbyerne. I Rwanda betyder en ny kirkelov lukkede kirker og usikkerhed for menighederne.

Kirkebyggerier i Burundi

Traditionelt har Baptistkirken i Burundi (UEBB) været til stede især i landområderne og de mindre byer, hvor også langt de fleste mennesker bor. Men i takt med stigende urbanisering flytter flere og flere altså til de større byer. Her er UEBB ikke så stærkt repræsenteret, men det har man en vision om at ændre. Derfor vil man gerne plante menigheder i alle provinshovedbyer, så man dels kan evangelisere i byerne og dels tilbyde tilflyttere et kirkehjem.

Storbykirker

I 2018 byggede UEBB en kirke i landets næststørste by Gitega med støtte fra Korskirken i Herlev. Udgangspunktet var en menighedsplantning på ca. 40 medlemmer.

Støt!

Hvis du vil hjælpe – enten i Burundi med menighedsplantninger eller i Rwanda med genåbning af kirker – kan store som små beløb indbetales på konto 3201 10042879 eller MobilePay 911 118 mærket »Kirker Burundi/Rwanda«.

»» Udfordringerne for storbymenighederne er større krav til bygningskonstruktionerne og dermed prisen. ««

Menigheden er nu vokset til en stor og levende menighed med over 300 medlemmer. Det spor vil man gerne fortsætte i.

UEBB har de senere år opkøbt grunde i flere af de større byer, og nu mangler de tilstedeværende husmenigheder et sted at udfolde deres menighedsliv. Udfordringerne for storbymenighederne er større krav til bygningskonstruktionerne og dermed prisen. Medlemmer bidrager fx med arbejdskraft og fremstilling af jordsten til bygningen, men i byerne er der krav om brug af brændte sten, metalspær, toiletforhold mv., og det betyder, at en kirke koster cirka 50.000 kr.

Kirkelukninger i Rwanda

I Rwanda har man for tiden andre udfordringer. Derfor er menighedsplantninger sat i bero. I 2018 vedtog man en ny kirkelov med større krav til bl.a. bygningerne i form af handicapvenlige adgangsforhold, toiletfaciliteter og parkeringspladser. Ligeledes blev der stillet krav til præsters og lederes uddannelse. Mange kirker måtte dengang lukke, men siden er det lykkedes at få åbnet de fleste igen. Nu har myndighederne taget fat på anden runde af forbedringer, hvilket igen har betydet kirkelukninger. Lige nu er kun 47 ud af Baptistkirken i Rwandas (AEBR) knapt 300 kirker åbne.

Udfordringer i Karama

For nylig besøgte jeg Karama menighed i landsbyen Gakoni. Menigheden har en helt speciel historie. Den blev etableret i 2013 af en Spare- og Lånegruppe, der havde været en del af et af vores projekter om opsparing og lån. De fik en vision om at etablere en menighed og kirke. Støtte fra Bethelkirken i Aalborg og Østervrå Frikirke gjorde den drøm til virkelighed.

Kirkeloven fra 2018 betød i første omgang, at kirken var lukket i fire måneder, indtil man levede op til de daværende krav. Nu er der kommet yderligere krav. Præsten Emmanuel i Karama er noget uforstående overfor de nye krav, som i deres tilfælde spænder fra etablering af lydisolering og ventilation, maling af kirken til det lidt mere eksotiske: Etablering af en blomsterhave udenfor kirken! Øvrige aktiviteter ud fra kirken er også suspenderet. Ikke engang møder i private menighedshjem

er tilladte for tiden. Præsten afventer fortsat myndighedernes tilbagemeldinger, før de kan genåbne kirken.

Vil du hjælpe?

Der er 58 menigheder i Rwanda, der afventer myndighedernes tilbagemelding om, hvorvidt de kan genåbne, og AEBR har begrundet håb om, at yderligere 125 kirker kan blive åbnet. Menighederne mangler hver fra få tusinde til 10.000 kr. for at kunne foretage de mange forbedringer.

»» Lige nu er kun 47 ud af Baptistkirken i Rwandas (AEBR) knapt 300 kirker åbne. ««

Min trælse vane

Min hustru synes, jeg har en umådelig træls vane, nemlig den at invitere Jehovas Vidner på kaffe og en snak, når de fra tid til anden kommer forbi og ringer på vores dør.

☰ Mads Leth
📷 Jack Gardner, Unsplash

Min hustru siger, at hun ikke bryder sig særligt meget om Jehovas Vidners syn på tro og mener derfor ikke, der er nogen som helst grund til ligefrem at invitere dem indenfor.

Men jeg er uenig med hende og kan nu godt lide at tale med Jehovas Vidner. Jeg har respekt for, at de vedholdende stemmer dørklokker og har den frimodighed til at tale om tro med fremmede, som jeg desværre ikke selv ejer i samme grad. »Vidnerne« og jeg ser forskelligt på mange aspekter vedrørende tro, fx dommedag og treenigheden for nu at nævne nogle af de større teologiske knaster i vores samtaler.

Religion og politik

Vi er heller ikke enige om berøringsfladen mellem religion og politik. Jehovas Vidner stemmer ikke, når der er valg. De sætter deres lid til en himmelsk regering og forhåbningen om en snarlig afskaffelse af demokratierne til fordel for et teokrati. Jeg stemmer derimod med både

glæde og stolthed, når der er valg. Jeg er bæret over at bo et sted, hvor man har stemmeret og indflydelse, og jeg har altid tænkt, at der er en sandhed gemt i Gandhis ord: «*Those who say religion has nothing to do with politics do not know what religion is*». ¹

Men jeg må også indrømme, at den drejning, verdenssituationen har taget det seneste årti, har fået mig til at tvivle mere på demokratiets gennemslagskraft end tidligere. Jeg fornemmer, at valgkampe og debatter alt for ofte gennemsyres af navlebeskuende fordomme, fjendebilleder, faktaresistens og klimauansvarlighed.

Jeg holder stædigt fast i, at »vidnerne« ikke gør det rigtige ved at holde sig helt fra politik og undlade at stemme, når der er valg, men hvor ville jeg dog ønske, at det politiske klima og demokratiets vilkår selv i Vesten i langt højere grad var præget af næstekærlighed, ansvarlighed og en visionær lyst til at håndtere verdens problemer konstruktivt.

1 Oversat: »Dem, der siger, at religion intet har at gøre med politik, véd ikke, hvad religion er.«